

Strādnieka lepnums

«Katra šo cilvēku doma veltīta tam, lai padarītu slavenu savu kolektīvu». Šie J. Lasmana teiktie vārdi zālē guva sevišķi siltu atsaucību.

Saviļņojošs brīdis bija arī, kad vakara vadītājas aparātu uzraudze Antoņina Glizdeniece un komjaunatnes komitejas sekretāre Rīta Zālīte runāja par tiem, kas atnākuši uz šo sarīkojumu. Kas to varēja domāt, ka Lilija Donskaja, katlu mājas aparātu uzraudze, raksta dzejoļus par savu darbu, par tiem, kas blakus! Dzejolis izskanēja visistākajā brīdī: tā darba sievietē atbildēja uz godu, kāds uzņēmumā parādīts viņai un vēl 78 rūpnīcā strādājošajiem.

Kaut arī šis pasākums bija tradicionāls, tomēr neparasts. Komunistiskā darba trieciennieku salidojums Līvānu eksperimentālajā bloķimiskajā rūpnīcā notika jau trešo reizi. Šoreiz bija nolemts atteikties no parastās «krēslu» formas, kā izteicās arodbiedrības rūpnīcas komitejas priekšsēdētāja Tekla Davidenko. Konferenču zāle uz laiku pārvērtās mājīgā telpā — ar galdiem, kafiju un sviestmaizēm. Iepriekš sagatavoja ielūgumus. Arodbiedrības rūpnīcas komiteja, darba un darba algas nodaļa, sarīkojuma vadītāji veica lielu darbu. Par paraugu bija visiem zināmā populārā televīzijas pārraide «No visas sirds». Materiālu avoti — pārrunas ar cilvēkiem, izziņas kadru daļā.

Komunistiska attieksme pret darbu — šī kustība uzņēmumā radusies jau sen, bet strauju attīstību tā guvusi pēdējos gados. Prēmīksu iecirkņa 1. ceha kolektīvs — iniciators sacensībai par visaugstākā darba ražīguma sasniegšanu — aktīvi cīnās par ražošanas attīstību un darba kvalitāti. Apsverot savas iespējas, šeit pārskatīja izstrādes normas. Tās palielināja no 3,5 līdz 4,5 tonnām produkcijas maiņā. Rezultātā darba algas fonda ietaupījumi gadā iecirknī sastādīja 8,3 tūkstošus rubļu, bet produkcijas izlaide palielinājās par 23,5 procentiem.

Strādniekiem lielu palīdzību sniedza inženiertehniskie darbinieki J. Reinbaha, R. Vanaga, V. Vucāne un citi. Lietā likta sacensības devīze «Strādnieku iniciatīvai — inženieru atbalstu». Prēmīksu iecirkņa ierosme atzīta PSRS Ministru Padomes «Glavmikrobioproma» kolēģijā un ķīmiskās un naftas ķīmiskās rūpniecības darbinieku arodbiedrības Centrālajā Komitejā un rekomendēta ieviešanai citās rūpnīcās.

Augsta atbildības sajūta, radoša pieeja darbam raksturīga tiem, kas strādā J. Bojāra vadītajā kons-

truktoru birojā. Mērķtiecība, iniciatīvas spējas raksturīgas 2. cehā komunistiskā darba maiņām, kuras vada E. Sondore un V. Sadovņikova, centrālajai zinātniski pētnieciskajai laboratorijai (priekšnieks G. Udrovskis).

Par rūpnīcas lepnumu nepārspilējot var nosaukt komunistiskā darba triecienniekus Ainu Janpēteri, Annu Petruškeviču, Robertu Ceļapīteri, Evaldu Vinduli un daudzus citus strādniekus, kuri no dienas dienā ar pašizliedzīgo veikumu vairo kolektīva panākumus.

Rūpnīcas labākajiem laudim pasniedza vērtīgas balvas, par godu viņiem uzstājās uzņēmuma vokālais ansamblis.

Šī gada salidojumam bija vēl viena īpatnība — starp tā dalībniekiem bija ierindas darba cilvēki, kuru vārdus parasti ne tik bieži pieminēja. Piemēram, celtniece Akulina Bogdanova.

— Šī sievietē it kā neizceļas ne ar ko sevišķi ievērojamu, — saka Antoņina Glizdeniece. — Bet cik atbildības, siltuma viņas sirdī! Vai arī virpotājs Pēteris Petrovs, meistars ar zelta rokām. Lūk, no kā jāmacās attieksme pret darbu.

Rūpnīcas biogrāfijā salidojums ieies vēl arī tāpēc, ka tas, jādoma, kļūs par pagrieziena punktu pret jaunam etāpam kustībā par komunistisku attieksmi pret darbu. Salidojuma dalībnieki visas rūpnīcas kolektīva vārdā izteica stingru apņemšanos cīnīties par komunistiskā darba kolektīva nosaukuma iegūšanu uzņēmumā. Tam ir visi priekšnosacījumi. Jau vairākus gadus rūpnīca cienīgi saglabā augstas ražošanas kultūras kolektīva nosaukumu, ar kopīgām strādnieku, inženiertehnisko darbinieku un kalpotāju pūlēm šeit panāca visaugstāko lizīna koncentrāciju kultūršķidumā, Līvānos ražotais lizīns — vislētākais valstī. Bet galvenais, ka uzņēmumā strādā cilvēki, kas uzticīgi tikai savam darbam, savai rūpnīcai.

Sarīkojums nebija svētki vien. Referents J. Lasmans, rūpnīcas direktors un strādnieki runāja arī par vēl neizmantotām rezervēm, par trūkumiem sociālistiskās sacensības organizēšanā. Bet citādi taču arī nevar būt — tiem, kas virzās uz priekšu, pie tam — būdami priekšgalā, jo vairāk jāredz perspektīva, jācenšas tikt līdzīkam. Un jāsaprot, ka cīņa par komunistiskā darba kolektīva nosaukumu uzliek lielu atbildību ne tikai par sevi, bet arī par tiem, kas blakus.

I. Koroļova